

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci **žalobce: M.A., nar. „X“**, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, **zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem**, se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10 - Vršovice, proti **žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Purkyňova 1907/2, 658 02 Svitavy, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2017, č.j. KRPE-12076-19/ČJ-2017-170022-SV,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 13.2.2017, č.j. KRPE-12076- 19/ČJ-2017-170022-SV, s e z r u š u j e .**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.228 Kč, a to k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný dne 13.2.2017 vydal rozhodnutí podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“ či „zákon o pobytu cizinců“) o zajištění žalobce do 15.3.2017 za účelem správního vyhoštění, neboť žalobce je toho času veden v evidenci nežádoucích osob na území České republiky z toho důvodu, že mu bylo rozhodnutím č.j. KRPE-9988-38/ČJ-2016-170022-SV ze dne 5.5.2016, které nabylo právní moci dne 27.10.2016, uloženo vyhoštění. Osobní svoboda žalobce byla omezena dne 13.2.2017 v 13:00 hodin, když byl žalobce kontrolován v rámci pobytové kontroly prováděné hlídkou Policie České republiky v souladu se zákonem o pobytu cizinců v provozovně

RABBIT Trhový Štěpánov a.s. - provozovna Biskupecká 776, Jevíčko, kdy se žalobce, zastížen v pracovním oděvu při výkonu pracovní činnosti, prokázal cestovním pasem Ukrajiny č. ES926152, ze kterého bylo zjištěno, že žalobci bylo uděleno dlouhodobé vízum Polské republiky s platností do 10.3.2017 s délkou pobytu 180 dní. Žalobce přitom vstoupil na území Polska dne 4.2.2017 a od tohoto data území schengenského prostoru neopustil. S ohledem na uvedené skutečnosti bylo téhož dne, tj. 13.2.2017, zahájeno správní řízení o vyhoštění pro maření výkonu správního rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že u RABBIT Trhový Štěpánov a.s. - provozovna Biskupecká 776, Jevíčko, vykonává pracovní činnost od 6.2.2017 do provedení pobytové kontroly, tj. do 13.2.2017, přičemž neměl povědomí o tom, že nabylo právní moci shora uvedené rozhodnutí o jeho vyhoštění, ač mu tato skutečnost mohla a měla být známa (žalobce převzal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, následně bylo podáno odvolání, přičemž byl žalobce zastoupen právní zástupkyní).

Žalovaný zhodnotil zjištěný skutkový stav věci tak, že žalobce porušil svým pobytem a pracovní činností na území České republiky § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, neboť vízum Polské republiky ho neopravňuje k pobytu a pracovní činnosti na území České republiky v době jednoho roku od právní moci rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Dle žalovaného vykazuje jednání žalobce vysokou míru společenské nebezpečnosti, neboť se jedná o jednání vědomé, svévolné a přímo narušující zájmy chráněné právními předpisy, tedy nelze od žalobce rozumně očekávat, že bude dobrovolně respektovat právní předpisy států Evropské unie. S ohledem na nedostatek finančních prostředků a s ohledem na to, že zde nemá žalobce příbuzné či známé, kteří by ho ubytovali, uzavřel žalovaný, že není namístě uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tedy uzavřel, že existuje vážné nebezpečí, že žalobce bude mařit účel správního řízení o vyhoštění a dále, že veškerý důvod v pobytu žalobce na území České republiky spočíval v jeho snaze získat pracovní příležitost.

Pokud jde o dobu zajištění, ta byla žalovaným stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť dle žalovaného bude nezbytné zajistit přepravu do země původu, tj. na Ukrajinu.

Dále žalovaný v žalovaném rozhodnutí uvedl, že doba zajištění se počítá podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku omezení osobní svobody a nesmí přesáhnout dobu 180 dnů. Na závěr žalovaný uvedl, „*že vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 30 dnů, je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše.*“

Proti tomuto rozhodnutí o zajištění, (nikoliv proti rozhodnutí o prodloužení zajištění – písařská chyba) podal žalobce žalobu, v níž namítal, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporný, a tudíž nepřezkoumatelný, neboť je v něm uvedeno, že doba zajištění žalobce se „*stanovuje na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne 13.2.2017 v 13:00 hodin, tedy do 15.3. 2017*“. Dle žalobce tak nebyl dodržen postup pro počítání doby zajištění podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nýbrž den omezení osobní svobody nebyl do doby zajištění započítán.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uznal „chybu“ obsaženou ve výroku žalovaného rozhodnutí, avšak současně odkázal na opravné rozhodnutí vydané podle § 70 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, dne 6.3.2017, č.j. KRPE-12076-43/ČJ-2017-170022-SV, tedy vydané po podání žaloby, kterým uvedenou „chybu“ ve výroku rozhodnutí jako zřejmou

nesprávnost spočívající v písařské chybě opravil tak, že se doba zajištění stanovuje na 31 dní, tedy do 15.3.2017. S ohledem na uvedené rozhodnutí navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalované rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,

c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,

d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo

e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Předně je korektní uvést, že jak správně zdůraznil žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o zajištění, žalobce se prokazoval cestovním dokladem a vízem, které ho neopravňovalo k pracovní činnosti na území České republiky. S ohledem na shora uvedené skutkové okolnosti věci, které žalobce ani nesporel, bylo jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zcela důvodné a co do důvodů řádně odůvodněné. Správný byl i závěr žalovaného, že nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Dále je třeba zdůraznit, že zde z důvodů výše popsaných (nerespektování uloženého vyhoštění) existovala důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon dalšího správního vyhoštění. Na tomto místě je třeba znovu připomenout, že žalobce nedisponoval povolením k pobytu na území České republiky, neměl ani dostatek prostředků k pobytu na území České republiky a neměl ani možnost legálně si tyto prostředky obstarat. Žalobce též neměl na území České republiky rodinné příslušníky, na jejichž pomoc by se mohl spolehnout (neměl zde žádné sociální vazby a správní vyhoštění tak bylo možné /srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS/) a nedisponoval ani prostředky nutnými k dobrovolnému vycestování do země původu. Za těchto okolností skutečně nebylo možno uvažovat o uložení opatření podle

§ 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců či jiného zvláštní opatření za účelem vycestování žalobce z území České republiky. Ostatně i Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 19.5.2016, č. j. 5 Azs 15/2016 – 22, a v odůvodnění rozsudku ze dne 7.6.2016, č. j. 10 Azs 33/2016 – 36 (bod 14), dospěl k závěru, že skutečnost, že cizinec nemá na území České republiky ubytování, nemá dostatek finančních prostředků na zajištění ubytování a nemá na území České republiky žádné vazby, vylučuje užití zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud však shledal důvodnou jedinou v žalobě uplatněnou námitku, a to námitku nepřezkoumatelnosti výroku žalobou napadeného rozhodnutí, neboť je v něm uvedeno, že doba zajištění žalobce se „*stanovuje na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne 13.02.2017 v 13:00 hodin, tedy do 15. 03 2017*“. Osobní svoboda žalobce byla omezena dne 13. 2. 2017 a 30denní lhůta stanovená žalovaným rozhodnutím tak měla uplynout dne 14. 3. 2017, nikoliv až dne 15. 3. 2017, neboť v tomto případě podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců započítat i den, kdy k omezení osobní svobody došlo (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014 – 45, bod 16). Z výroku rozhodnutí tedy není zcela zřejmé, kdy mělo zajištění žalobce skončit, což skutečně činí výrok žalobou napadeného rozhodnutí vnitřně rozporným a tudíž nepřezkoumatelným. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, tedy v době vydání žalovaného rozhodnutí, jak mu ukládá ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud tak nemohl přihlížet k vydání opravného rozhodnutí ze dne 6.3.2017, tedy až po podání žaloby, která byla podána soudu prostřednictvím žalovaného, a ten v reakci na žalobní bod právě vydal opravné rozhodnutí.

Pokud by žalobce v důsledku tohoto chování žalovaného po podání žaloby vzal svoji žalobu zpět, což však žalobce neučinil, pak by soud řízení o žalobě zastavil a žalobci by přiznal podle § 60 odst. 3 s.ř.s. náklady řízení. Tedy procesní předpis s takovým postupem žalovaného počítá, ovšem pouze za podmínky, že je aktivní rovněž žalobce, tedy že žalobce vezme žalobu zpět. To ovšem v daném případě nenastalo, tudíž, krajskému soudu nezbylo, než žalované rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí v části týkající se doby zajištění zrušit. Mimo to je krajský soud přesvědčen o tom, že nepřezkoumatelnost výroku v tak zásadní otázce, jakou je doba zajištění, ani nemůže být napravována opravou zřejmě nesprávnosti, neboť zde nebyla splněna podmínka oné zřejmosti ve vztahu k adresátovi rozhodnutí, tedy k žalobci. Jednak totiž, jak právní zástupce žalobce uvedl v žalobě, je z rozsudku nadepsaného krajského soudu ze dne 4.11.2016 č.j. 50A 10/2016-41, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o zajištění vydané též Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Pardubického kraje, Odborem cizinecké policie dne 8.9.2016, zřejmé, že žalovaný do doby zajištění skutečně v minulosti nezapočítával den zajištění (byť se mohlo jednat o ojedinělý případ) a dále a zejména, z výroku žalovaného rozhodnutí v dané věci není jednoznačné, zda k chybě došlo v počtu tj. 30 dní, či ve stanovení data, kdy doba zajištění měla uplynout. Jinak řečeno, stejně dobře, jako žalovaný opravil počet dnů doby zajištění z 30 na 31 dnů a zachoval datum uplynutí doby zajištění, tak mohl opravit datum uplynutí doby zajištění z 15. 3. 2017 na 14. 3. 2017 a zachovat celkovou dobu zajištění na 30 dnů, zejména když závěrem v žalovaném rozhodnutí uvedl: „*Správní orgán konstatuje, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 30 dnů, je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše.*“ Zde se přitom žalovaný, jak již uvedeno shora, dopustil písarské chyby, neboť nebylo vydáno rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, nýbrž rozhodnutí o zajištění. Tedy z uvedeného je zřetelné, že adresátovi rozhodnutí, tedy žalobci, nemohlo být bez pochybností zřejmé, na jak dlouho byl vlastně zajištěn, proto má krajský soud za to, že ani nebyly splněny podmínky pro vydání opravného rozhodnutí. Nelze totiž opomenout, že se

jedná o stanovení doby, po níž je formou zajištění omezována osobní svoboda jednotlivce, tudíž na výrok rozhodnutí je nutno uplatňovat striktně nároky na jeho jednoznačnost a tudíž i přezkoumatelnost. Kritérium přezkoumatelnosti, v daném případě, srozumitelnost, tj. jednoznačné stanovení doby zajištění, splněno nebylo, neboť se nabízely dvě alternativy výkladu, jak již uvedeno.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, přičemž opakuje, že samotná důvodnost zajištění žalobce, který byl dle sdělení žalovaného ze zajištění propuštěn dne 1.3.2017 a letecky transferován do domovského státu, žalobou zpochybněna nebyla.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud žalobou napadené rozhodnutí pro vadu řízení zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Soud současně nevyslovil, že se žalovanému vrací věc k dalšímu řízení. Lze totiž v této souvislosti odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 – 34, publ. pod č. 2757/2013 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznámá to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí. Ukončení řízení tímto způsobem koresponduje s požadavkem na okamžité propuštění cizince poté, co bylo rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění zrušeno.*“

Žalovaný neměl v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení před soudem úspěšný, proto mu soud přiznal vůči žalovanému náklady řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), které by byly přiznány i v případě, že by žalobce vzal žalobu zpět, neboť by k tomu došlo pro pozdější chování žalovaného (§ 60 odst. 3 s.ř.s.). Krajský soud při stanovení výše náhrady nákladů řízení postupoval dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „vyhl. č. 177/1996 Sb.“) a přiznal úspěšnému žalobci účelně vynaložené požadované náklady řízení:

- a) odměna advokáta za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika, účast na jednání soudu /§11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb./ dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 6.200 Kč (2x 3.100 Kč) a
- b) paušální náhrada hotových výdajů advokáta za 2 úkony právní služby po 300 Kč ve výši 600 Kč (převzetí a příprava zastoupení/§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb./).

Uvedené náklady byly zvýšeny o DPH (21 %) podle § 57 odst. 2 s.ř.s, tedy činí 8.228 Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s.

P o u č e n í :

Rozhodnutí, které bylo doručeno účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16. března 2017

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová